

niet was teruggekeerd, jegens het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds als weduwe moest worden aangemerkt.

Nu de erfeniskwesties.

Er was de zaak van het buitenechtelijke kind van een Joodse moeder die erfgename was van haar ouders. De ouders waren naar Auschwitz gedeporteerd en met de moeder was eind '43, tien dagen na de bevalling, hetzelfde geschied. In Auschwitz waren de ouders eerder vermoord dan hun dochter. De voogdes van het kind verzocht om diens erkenning als kind van de moeder maar twee familieleden aan wie dan de erfenis van de moeder zou ontgaan, verzetten zich daartegen. Het verzoek van de voogdes werd in januari '51 door een van de Amsterdamse Kamers ingewilligd.

Dan deden zich gevallen voor waarbij testamenten niet in een notariële acte waren vastgelegd maar zonder tussenkomst van een notaris in Westerbork op schrift waren gesteld – dergelijke schrifturen werden door de Afdeling Rechtspraak voor rechtsgeldig gehouden.

Moeilijkheden waren er bijvoorbeeld rond het zodanige testament van een Joods echtpaar dat met zijn enige kind in februari '44 naar Auschwitz was gedeporteerd en daar was vermoord. De man had daags voor zijn deportatie een brief gericht aan een bevriend gemengd-gehuwd echtpaar dat hem en zijn gezin in Westerbork regelmatig pakketten had doen toekomen, aan welke brief hij als post-scriptum had toegevoegd: 'Mochten we niet terugkomen, dan vermaken we jullie alles.' Was dat een geldig testament? Het werd door enkele familieleden, aan wie de erfenis dreigde te ontgaan, betwist: zij wezen er op dat zij met het gedeporteerde gezin steeds in goede verstandhouding hadden verkeerd en stelden dat de man, toen hij het post-scriptum schreef, 'kennelijk in een opwelling van het ogenblik' had gehandeld. Een van de Amsterdamse Kamers voor welke deze zaak eind '52 diende, verhoorde drie getuigen die de man in Westerbork goed hadden gekend – hij werd geschetst als 'een evenwichtig en ontwikkeld persoon die weloverwogen placht te handelen.' De vordering van de familieleden werd afgewezen.¹

Dan was er een kwestie die voortvloeide uit het op fictieve gronden 'Calmeyeren' van *Volljuden*. Een in augustus '41 overleden Jood had vijf-negende van zijn grote vermogen aan zijn vrouw en twee-negende aan elk van zijn twee kinderen nagelaten. De dochter had die erfenis aanvaard maar de zoon had haar verworpen, met instemming van zijn moeder en zuster (en in strijd met de feiten) stellend dat hij niet de zoon

¹ *Rechtsherstel*, VIII, p. 988 e.v.